

MODRÁ NEMOC

Chtěla bych vám vyprávět příběh, který se stal našim Mladým hasičům.

Jakožto malý hasičský sbor v malé, sto obyvateli obývané vesničce jsme byli vždy chudým jádrem sportovního, ale hlavně kulturního života naší obce. A právě díky neskonalé aktivitě malých hasičů projevené koncertem při zahájení adventu jsme si konečně získali podporu vysokých hodnostářů hasičského sboru. Jako jejich poděkování za prakticky jedinou aktivitu, jež je v našem sboru úspěšná, jsme získali sedm nových až reflexně žlutých triček s černými kalhotami pro reprezentaci na soutěžích. Byli jsme nadšení. A samozřejmě netrvalo dlouho než jsme si novou výbavu oblékli.

Na červencových závodech jsme sice díru do světa neudělali, co se tedy sportovního výsledku týče, ono to moc ani lépe nejde, když vám tři dny před závodem Váš nej borec s naprostou grácií vysvětlí, že nutně musí na fotbalový zápas té nejposlednější ligy, kterou v našem okrese vůbec hrajeme. Samozřejmě jsme to pochopili, a ani nám příliš *nevadilo*, že tento nej borec byl nahrazen o pět let mladším záložníkem! Nicméně naše žlutá trička se stala objektem zkoumání všech módních policistů a dokonale zářila do okolí.

Tento příběh by mohl vypadat jako propagace žluté na tričkách, ale trička nejsou důležitá. Vydržte, teď začíná onen příběh. Druhý den po závodech jedna z našich borkyň, moje sestra, přišla domů s podezřelými modřinami na nohou. Aby toho nebylo málo, stěžovala si i na bolesti svalů a kloubů. Máma začala věřit nějakou ošklivost a přemýšlela co to může být. Pomocník Google nezklamal a našel asi deset různě závažných nemocí, počínaje zánětem svalů až po smrtící formu leukemie. Také ji napadl onen známý příběh z Bakalářů o modrých rukách, kdy vše zavinily modré bermundy a nechala sestru umýt bolavé nohy. Bohužel barva nepustila a ségra si stále více stěžovala na bolesti. Nic naplat, jelo se do nemocnice. Pěkně jsme zaplatili 90Kč jako poplatek a posadili se do čekárny. K našemu zděšení jsme v čekárně pohotovosti potkali ještě dva další členy našeho hasičského týmu. Všichni měli stejné problémy. Bolesti nohou, kloubů a modřiny po celých stehnech. Sestřička si nás zavolala jako první a paní doktorce sdělila naše problémy. Začala mašinérie vyslýchání na téma co, kdy, kde. Adéla odpovídala po pravdě a paní doktorka vypisovala jednu žádanku za druhou a uvažovala i o hospitalizaci. Když máma mezi řečí paní doktorce zdělila, že v čekárně je půlka týmu, bylo ještě hůř. Zavolala si do ordinace všechny a otázky začaly znovu. Pořád nic a nic. Paní doktorka všechny proklepávala, ohmatávala, měřila a píchala do nich a nic. Tak začala vypisovat žádanky na vyšetření a uvažovala o infekční chorobě a hospitalizaci celého týmu. Záchrana přišla, když do ordinace přišel ošetřovatel, který měl děti odvést na další vyšetření. Podíval se na nohy naší Adély a pronesl spásnou větu, kterou chtěl situaci ulehčit, protože všechny děti začaly při představě hospitalizace na izolaci brečet. Řekl: “ Tak co, děti, a nohy jste si umyly?” Moje máma se na něj uraženě podívala a dala jasně najevo, že se opravdu snažila Adélce nohy umýt. Kdo na tuto větu zareagoval, byla sestřička, která vzala dezinfekční roztok a nohu jim polila. Jaké bylo zděšení, když se modrá barva změnila na tmavě fialovou. Myslela jsem, že mámu v té chvíli odvezou na ARO. Po chvíli však při jemném čištění najednou i fialová barva začala mizet. Všem najednou paní doktorka se sestřičkou polily nohy dezinfekcí a pomalu stíraly barvu. Dodnes

máma nemůže pochopit čím vlastně naši kamarádi z Číny barví oblečení. Jediné po čem barva pouštěla byla ona dezinfekce. Ani mýdlo ani jar doma nepomohl.

A tak se nakonec vážně jednalo jen o podobný příběh jako v oněch Bakalářích, ovšem tentokrát v poněkud hromadnějším měřítku.

Celý příběh by mohl skončit na infekčním oddělení, ale díky oné větě ošetřovatelé, se všichni vrátili domů bez modřin a bolesti nohou. Dohru to mělo ale až doma, když asi za hodinu po našem příjezdu k nám přišli další členové týmu s onou modrou nemocí. Máma všem poradila čím nohy umýt a ještě jsme se srdečně zasmáli. A tak byli všichni šťastní a zdraví. Od té doby jsme opět nastupovali na závody v našich oblíbených vytaháných, ale českých montérkách.

A co říci závěrem? Asi je lepší mít Modrou nemoc z Číny než Bílou nemoc od Čapka nemyslíte?